

Arrest

nr. 195 561 van 27 november 2017
in de zaak RvV X VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen bij schrijven van 25 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 24 november 2011 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 3 december 2013 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 11 december 2013 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.10.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 24.11.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

In het medisch advies van 03.12.2013 wordt door de arts-attaché het volgende gesteld:

“Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2mei1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft. “ (zie gesloten omslag in bijlage).

Gelet op voormeld advies kan er geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet worden toegestaan.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

1.4. Eveneens op 3 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten, ten aanzien van beide verzoekers. Deze beslissingen, die verzoekers op 11 december 2013 ter kennis worden gebracht, luiden op identieke wijze als volgt:

"Aan [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Onder "*middel*" in de zin van artikel 39/69, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

2.2. De Raad dient in casu vast te stellen dat verzoekers geen enkel middel ontwikkelen tegen de tweede en derde bestreden beslissing, met name de bevelen om het grondgebied te verlaten.

2.3. Het beroep is derhalve onontvankelijk, in de mate dat het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing tot ongegrondheid inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de "*algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaalde het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel*".

Zij verstrekken volgende toelichting bij hun middel:

“[...] aangezien de bestreden beslissing gesteund is op het verslag dd. 03.12.13 van de arts-adviseur van DVZ (zie in bijlage stuk 2);

aangezien uit dit verslag van de arts-adviseur van DVZ blijkt dat deze zich voor zijn advies uitsluitend steunt op medische attesten én medicatievoorschriften van 24.10.11 én 16.03.12;

aangezien het dan ook onredelijk is om met de huidige bestreden beslissing zo lang - ontvankelijkheidsbeslissing werd genomen op 24.11.2011 - te wachten én terzake in de bestreden beslissing ook géén bijzondere motivering is terug te vinden waarom zo lang (bijna méér dan 1 jaar én 9 maanden) werd gewacht;

aangezien aldus huidige bestreden beslissing voorzover deze per impossibile al gegrond zou kunnen zijn - quod certe non - reeds véél eerder had kunnen worden genomen zodat verzoekers niet de mogelijkheid hadden gekregen om - zoals ze dit nu wel gekregen hebben - gedurende méér dan 2 jaar legaal te verblijven en hier volop te integreren waardoor het thans buiten verhouding is om van de ene dag op de andere hun verblijfsstatus in te trekken én hun - én vooral hun minderjarige kind - alle verdere kansen op ontwikkeling en ontplooiing in de Belgische maatschappij te ontnemen en dit spijs alle inspanningen dewelke terzake reeds door verzoekers geleverd werden;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 03.12.13 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, ook en vooral artikel 9 ter Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt; dat dit ook de nietigheid meebrengt van de aan verzoekers betekende bevelen om het grondgebied te verlaten daar deze voortvloeien uit en gebaseerd zijn op de ongegrondheidsbeslissing art. 9 ter Vw. [...]”.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt in deze beslissing aangegeven dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond is, waarbij wordt verwezen naar een medisch advies van de arts-attaché. Verzoekers verwachten een bijzondere motivering in de bestreden beslissing terug te vinden inzake de lange behandelingsduur van hun verblijfsaanvraag, doch de Raad kan niet inzien waarom hieromtrent uitdrukkelijk diende te worden gemotiveerd. Verzoekers verduidelijken ook niet op grond waarvan zij dergelijke verplichting voor verweerder zouden kunnen ontwaren. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen.

3.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

[...]

3.5. De Raad dient vooreerst op te merken dat verzoekers met hun uiterst summier betoog op geen enkele wijze concreet ingaan op de beoordeling van de medische problematiek van verzoekster, zoals deze werd gemaakt door de arts-attaché in zijn medisch advies van 3 december 2013. Deze beoordeling blijft dan ook overeind.

3.6. Kernpunt van verzoekers' summiere betoog is dat verweerder onredelijk lang heeft gewacht, alvorens de eerste bestreden beslissing te treffen. Zij stellen dat het laatste overgemaakte medisch getuigschrift dateerde van 16 maart 2012, waarbij de ongegrondheidsbeslissing slechts één jaar en negen maanden nadien werd getroffen. In deze dient de Raad evenwel te benadrukken dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf aan een afzonderlijk en doorgedreven onderzoek dient te onderwerpen, waardoor een behandelingsduur van één jaar en negen maanden niet kennelijk onredelijk lang voorkomt. Hoe dan ook tonen verzoekers niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat de eerste bestreden beslissing eerder hadden moeten worden genomen. De eventuele vaststelling dat de totstandkoming van de eerste bestreden beslissing onredelijk lang heeft geduurd, heeft immers niet tot gevolg dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoekers zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Daar komt nog bij dat verzoekers in afwachting van een beslissing ten gronde inzake hun aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, in het bezit waren van een attest van immatriculatie en derhalve op legale wijze in het Rijk verbleven.

3.7. Verzoekers betogen dat zij ten gevolge van de lange behandelingsduur van hun verblijfsaanvraag de mogelijkheid hebben gekregen om zich hier volop te integreren, zodat het volledig buiten verhouding is om van de ene dag op de andere hun verblijfsstatus in te trekken en hen alle verdere kansen op ontwikkeling en ontplooiing in de Belgische maatschappij te ontnemen. Dit betoog doet evenwel niet ter zake. Hiermee tonen zij immers niet aan dat verzoeksters medische problematiek op incorrecte of onzorgvuldige wijze werd beoordeeld door de arts-attaché of dat de eerste bestreden beslissing werd getroffen in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit betoog is dan ook niet van aard om de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing te kunnen aantonen. In deze wijst de Raad er nog op dat de eerste bestreden beslissing verzoekers niet verhindert de aangevoerde elementen inzake de opgebouwde integratie aan te wenden in het kader van een aanvraag om een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad kan in het kader van huidig beroep enkel vaststellen dat de bestreden beslissing betrekking heeft op een verblijfsaanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat handelt omtrent een verblijfsmachtiging om medische redenen, waarbij de elementen aangaande verblijf en integratie aldus niet van aard zijn de onwettigheid van de bestreden beslissing te kunnen aantonen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA